

dimecres, 13 de desembre de 2017

Un jove invident queda primer de la seva promoció de Biomedicina

El viatge, per participar en un congrés científic internacional, és el seu premi per haver estat el primer de la seva promoció de Biomedicina a la Universitat de Lleida.

A més de ser un estudiant brillant -actualment cursa un màster en Bioinformàtica a la UAB, d'aquí la seva nova residència- i un bon germà gran, Francesc Ganau té només entre un 5% i un 7% de visió. En percentatges tan baixos és difícil de calcular. La seva és una malaltia genètica, tot i que no té cap antecedent en la família. "Vaig néixer perfectament i va ser als quatre anys quan els meus pares van notar que m'acostava molt per veure la tele. En un any vaig perdre el 90% de la visió. Em s'estabilitzi als cinc, amb un 10%, però des d'aleshores he anat perdent una mica més a l'haver forçat tant la vista. Si la gent normal amb els anys té vista cansada, imagina algú com jo ... ", se sincera el jove científic.

Va triar el màster en Bioinformàtica perquè era l'únic que podia fer. "Jo necessito l'ordinador per a tot i és l'única especialitat a què podia accedir, perquè en totes les altres has de fer pràctiques amb potets, i per a mi és impossible. Durant la carrera es van inventar una petita beca per a un company de classe, i ell m'ajudava amb les pràctiques ", explica el lleidatà, que admet que no és "d'esperit informàtic ". "La informàtica, com a eina, està molt bé; la necessito, a més. Però no l'entenc com a fi. ¿Informàtica per aplicar-la a què? En això estic. Pensant-ho, per veure què faig el curs que ve", prossegueix. Es planteja anar-se'n a estudiar fora. A alguna ciutat europea. Domina l'anglès i el francès. "De petit no podia fer futbol ni tennis, i els meus pares volien que fes extraescolars, com qualsevol nen, així que vaig estudiar anglès i francès. I violoncel, també vaig estudiar violoncel, vaig anar a classes fins que vaig acabar l'institut", enumera.

Les pràctiques de la carrera, el curs passat, les va fer a la Pompeu Fabra, a Barcelona. "Va ser un canvi. La cursa la vaig fer a Lleida perquè els meus pares no tenien clar el que me n'anés a viure sol, amb 18 anys, però als 22 vaig passar de la casa familiar a Lleida a una residència d'estudiants a la Barceloneta, on et despertava cada nit un grup de turistes borratxos ", explica divertit. L'experiència li va servir per confirmar que estava preparat per viure sol. Així que, per què no fer-ho el curs vinent en algun altre país?

No cal dir que les seves espectaculars notes -un 9,3 de mitjana a la carrera- són fruit del gran esforç fet per Francesc i pels seus pares, tots dos professors i dos amb un objectiu vital: que els seus fills tinguin les mateixes oportunitats que la resta de nens.